

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.493/2017/10.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. május 30. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2017. március 21. napján kihirdetett **2.B.1098/2016/15.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi és a vádlottat 3 (három) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

A [sértett neve] sértett állandó lakhelye [cím] és [ország neve]i tartózkodási helye [cím].

A vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült, helyesen 167.687,- (egyszázhatvanhétezer-hatszáznyolcvanhét) forint büntügyi költségből 125.972,- (egyszázhuszonötezer-kilencszázhetvenkettő) forint megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma: [szám].

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből végrehajtása esetén, legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztésbe végrehajtása esetén beszámítani rendelte a vádlott által 2016. február 28. napjától 2016. április 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett a bűnjelekről, azonban a sértettnek kiadni rendelt bűnjelek ellenére a sértett lakcímét nem tüntette fel.

Az eljárás során a felmerült 166.687,- forint bűnügyi költségből a vádlottat 124.972,- forint megfizetésére kötelezte, míg 41.715, -forint bűnügyi költségre megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Fellebbezett az ügyész a vádlott terhére súlyosítás, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, a vádlott és a védő a bizonyítási indítvány elutasítása miatt, elsődlegesen eltérő tényállás megállapítása és a vádlott felmentése, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartva indítványozta, hogy az ítélet az első fokú ítéletet változtassa meg, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, a vádlottal szemben szabjon ki közügyektől eltiltás mellékbüntetést, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A védő fellebbezése írásbeli indokolásában az első fokú ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében bizonyítás elrendelését indítványozta. Ez alapján a vádlott felmentését kérte. Másodlagosan amennyiben az ítélet az első fokú ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, harmadlagosan a szabadságvesztés büntetés enyhítését indítványozta.

A védő indítványaihoz a fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott is csatlakozott.

Az ítélet az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések közül az ügyész fellebbezését ítélte alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával hiánytalanul folytatta le és a bizonyítékok széleskörű, gondos mérlegelésével hiánytalan, megalapozott tényállást állapított meg.

A védő által már az elsőfokú eljárásban is előterjesztett bizonyítási indítványt alapos okkal utasította el a törvényszék, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok mellett, annak teljesítésétől eltérő tényállás megállapítása nem várható.

Az ítélet az ügyészen okból utasította el az ismételt előterjesztett magánszakértő szakérőkénti bevonására és meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt.

Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban bizonyítás elrendelésének nincs helye. Mivel az ítélet az ügyészen okból utasította el az ismételt előterjesztett magánszakértő szakérőkénti bevonására és meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során sem abszolút, sem relatív eljárási szabályt

nem sértett és az ítélet megalapozatlansága sem állapítható meg, ezért az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésre sincs törvényes ok.

Az elsőfokú bíróság a vádlott jogos védelmi helyzetre való hivatkozását részletes indokok alapján vetette el. Ennek körében részletesen értékelte a vádlott vallomásait, melynek során foglalkozott az azokban rejlő ellentmondásokkal is. A vádlott védekezését még az ő társaságához tartozó - tehát nyilván nem elfogulatlanak tekinthető - tanúk vallomása sem erősítette meg.

Így nem támasztotta alá a vádlott azon előadását, hogy a sértett és tanú 10 közé állt volna, amikor a sértett e személyt megütötte, a további sértetti támadás megakadályozása végett.

A tanúk azt sem támasztották alá, hogy a vádlott által intézett késszúrás előtt a sértett a vádlottat megtámadta volna, és nem támasztották alá a vádlott sérülésére vonatkozó előadást sem.

A tanúk a vádlotton sérülést sem az arcán, sem a kezén nem látták és vallomásuk szerint a vádlott előttük nem is hivatkozott ilyen sérülésre.

A fentiekén túl a sértett határozottan állította, hogy a vádlott őt minden előzmény nélkül szúrta meg két ízben a hasán. Ezt tanú 8 tanú vallomása és részben a biztonsági kamera felvétele is alátámasztotta.

A felvétel cáfolta a vádlott azon védekezését is, hogy a sértett négyszer is megindult volna felé.

A bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a sértett tanú 10 megütése után a helyszínről elindult és a vádlott volt az aki utána szökött, a sértett után indult és ezt követően került sor a közöttük létrejött konfliktusra.

A védőnek az arányosság túllépésével kapcsolatos álláspontja az ítélet táblája véleménye szerint nem bír jelentőséggel, hiszen az elsőfokú bíróság nem azt állapította meg, hogy a vádlott az arányosságot megsértette, hanem azt, hogy a vádlott az időbeliséget sértette meg. Amikor ugyanis a sértett a helyszínről eltávozott és a vádlott volt az aki utána ment, ettől a ponttól kezdve a vádlott jogos védelemre nem hivatkozhat, hiszen ezzel a magatartásával a vádlott, mintegy kihívó, a jogtalanság talajára került.

A tanú 10t ért jogtalan támadás kapcsán azért nem állt fent a jogos védelmi helyzet, mert az befejeződött azzal, hogy a sértett a helyszínről elindult, távozni akart. Ettől a ponttól kezdve pedig a vádlott kihívó magatartása volt az, ami miatt ő jogos védelmi helyzetre akkor sem hivatkozhat, ha ez követően őt a sértett támadta volna meg.

Mindezekből az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést arra, hogy a vádlotti magatartásra a tanú 10 elleni cselekmény után, annak megtorlásaként került sor.

A vádlott társaságában lévő tanúk nyilvánvalóan **nem** elfogulatlan tanúk, ezt a megállapítását az elsőfokú ítélet 11. oldal utolsó bekezdés utolsó sorában ekként helyesbíti a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú ítélet 13. oldal negyedik bekezdés utolsó sora pedig akként helyesbítendő, hogy „büntethetőséget **kizáró** okra helytállóan nem hivatkozhat” a mondatból a kizáró szó hiányzott, így az értelmetlen.

Az elsőfokú bíróság az általa beszerzett és megvizsgált bizonyítékokat, álláspontját mindenben részletesen megindokolva mérlegelte és ez alapján hiánytalan, megalapozott tényállást állapított meg.

Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor. Így a tényállást támadó és a vádlott felmentését célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményt a törvénynek megfelelően minősítette.

A bűnösségi körülményeket hiánytalanul állapította meg és azokat helyesen értékelte amikor úgy ítélte, hogy a 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény miatt, amelynek középértéke 5 év, a vádlott javára mutató körülményekre figyelemmel a törvényi minimumban, 2 évben határozta meg a szabadságvesztés tartamát.

Ugyanakkor ezen enyhítő körülményeknek a kétszeres értékelése, az ítélet tábla álláspontja szerint, hogy ezekre figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére is lehetőséget látott az elsőfokú bíróság.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az ilyen jellegű bűncselekmény esetén sem az általános, sem az egyéni prevenció nem indokolja a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztését. Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Megjegyzni az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a saját álláspontjához képest elmulasztotta a 8/2015. (IV.17.) AB határozatban elírt előzetes mentesítés lehetőségének hivatalbéli vizsgálatát.

A vádlott által elkövetett cselekmény súlyára és jellegére figyelemmel a bíróság méltatlannak találta őt a közügyek gyakorlásában való részvételre. Ezért a Btk. 61. § (1) bekezdése és a 62. § (1) és (2) bekezdése alapján 3 év közügyektől eltiltásra is ítélte.

Helyesen rendelkezett a bűnjelekről az elsőfokú bíróság, de a sértettnek kiadni rendelt bűnjelek vonatkozásában a sértett lakcímét nem tüntette fel, így ez a rendelkezés nem végrehajtható, ezért az ítélet tábla azt pótolta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a költségjegyzék 9. tétele alatt helyesen nem 16.000,- forint, hanem 17.000,- forint bűnügyi költség merült fel, ezért az összesen felmerült és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét is ennek megfelelően módosította.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az ügyész fellebbezését alaposnak ítélve, az első fokú ítéletet hivatalból is felülbírálván, azt a Be. 372. § (1) bekezdése szerint a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott személyi igazolványából megállapította, hogy annak száma [szám].

Szeged, 2018. május 30.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
előadó bíró

. Cserhádi Ágota sk.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.493/2017/10. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 2.B.1098/2016/15. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. május 30.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő